

smrť O. Š. Podradením činu pod ustanovení § 335 tr. zák. nestala se stěžovatelce křivda, poněvadž přečin podle § 335 tr. zák. i přečin podle §§ 358, 335 tr. zák. jsou stejně trestné podle § 335 tr. zák.

Čís. 5421.

Spolupôsobil-li vinník podľa vopred dohodnutého plánu s pachateľom vraždy tak, že jej skutočné fyzické prevedenie priamo riadil, je spolupachateľom vraždy a nie púhym pomocníkom v smysle § 69, čís. 2 tr. zákona.

(Rozh. zo dňa 9. novembra 1935, Zm III 431/35.)

Na jvyšší súd v trestnej veci proti O. P. a J. Covej, obžalovaným pre zločin vraždy a zločin lúpeže, zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovanej J. C. a jej ustanoveného obhájcu.

Z dôvodov:

Obhájca obžalovanej J. C. i táto obžalovaná vytykajú rozsudku súdu prvej stolice len dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. námietskou, že v účasti tejto obžalovanej na zločine vraždy neľze sľadať spolupachateľstvo podľa § 70 tr. z., ale len pomocníctvo, zrejme podľa § 69, čís. 2 tr. z. Zmätočnej sťažnosti však neľze prisvedčiť.

Podľa § 70 tr. z. sú pachateľmi tí, kto zločin dohromady alebo spoločne spáchali. Takýmto spôsobom páchajú zločin všetci tí, kto na podklade úmyslu vopred pojatého boli pri jeho spáchaní spolučinní.

Podľa skutkového stavu, zisteného kladnou odpoveďou porotcov na dané im skutkové otázky, obžalovaná J. C. už dňa 27. augusta 1934, dozvedevši sa na trhu v T. od iných žobrákov, že žobrák a príležitostný honič dobytky F. L. má u seba mnoho peňazí, sverila sa spoluobžalovanému O. P. s tým, že by bolo dobre o peniaze ho obrať a že ona bude sledovať jeho cestu. Na druhý deň ráno, keď videla poškodeného F. L. odchádzať z T. smerom k obci M., ihneď uvedomila spoluobžalovaného P., sledovala s týmto poškodeného až k obci M., pri čom sa so spoluobžalovaným P. dohovorela, že L. zaškrtila a o peniaze oberú. Kým spoluobžalovaný P. sa vrátil domov po povraz, ktorým mal byť poškodený L. uškrtený, sledovala obžalovaná ďalej poškodeného a keď sa spoluobžalovaný P. s povrazom vrátil, obžalovaná podľa predchodzej úmluvy vylákala poškodeného L. predstieraním súlože do akátového lesa, kde sa s ním usadila a vo vhodnom okamihu dala spoluobžalovanému P., ktorý neďaleko v úkryte čakal, znamenie ku prevedeniu činu. Na toto znamenie spoluobžalovaný P. pristúpil k nim od zadu a spytajúc sa ich, čo tam robia, nepozorovane hodil poškodenému slučku povrazu na krk a túto zatiahol tak silne, že poškodeného uškrtil. Pri tom dal obžalovaný P. spoluobžalovanej C. nôž, ktorým táto poodrezala vreckové čiastky vesty poškodeného. Obžalovaná tedy touto svojou činnosťou v úmysle vopred dohodnutom vedome spolupôsobila pri spáchaní činu tým, že

jeho skutočné fyzické prevedenie priamo riadila. Právom preto správnym hodnotením zistených skutočností dospel súd prvej stolice k záveru, že obžalovaná je spolupachateľkou zločinu vraždy, spáchaného na F. L. a nie len pomocníčkou v smysle § 69, čís. 2 tr. z. Zmätočná sťažnosť obžalovanej a jej obhájcu bola z toho dôvodu podľa 1. odst. § 36 por. nov. zamietnutá ako bezpodstatná.

Čís. 5422.

Peníze, které pachatel inkasoval pro třetí osobu, avšak neodvedl, nýbrž si je ponechal, lze pokládati za věci pachateli »svěřené« pouze tenkrát, odevzdali-li je jejich držitelé — netřeba, aby to byli právě vlastníci — ve skutečnou moc pachatelovu podle dohody neb aspoň v předpokladu, že pachatel s nimi naloží podle jejich příkazu.

Přešly-li však ony věci od jich držitelů do skutečné moci pachatelovy jen z omylu vyvolaného lstivým jednáním pachatelovým, nebyly mu »svěřeny« po rozumu § 183 tr. zák., nýbrž byly jím »vylákány« a jest uvažovati, zda nejde o podvod.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1935, Zm I 722/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. března 1935, kterým byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., rozsudek nalézacího soudu v celém rozsahu zrušil a vrátil věc nalézacímu soudu, aby o ní znova jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Opodstatněna je výtká zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., ve které stěžovatel dovozuje nesprávnost napadeného rozsudku proto, že nešlo o věci svěřené. Stěžovatel sice žádá pro trestnost svého jednání, aby mu věci byly bývaly svěřeny A. Č-em, jinak však popírá správnost výroku, že šlo o věci svěřené. Nalézací soud se spokojil se zjištěním, že stěžovatel u 18 odběratelů A. Č-a inkasoval celkem 4.541 Kč 70 h a že u Anny Č. vybral za 25 pracích prášků různé potraviny v ceně 37 Kč 50 h a že vzal od ní dalších 25 prášků nazpět; prodal je jinde a peníze si ponechal. Tímto zjištěním nebylo však již zároveň také po právní stránce vyjádřeno, že všechny právě uvedené věci byly stěžovateli svěřeny, neboť z tohoto zjištění bylo pouze jasno, že veškeré právě uvedené věci se dostaly do skutečné moci stěžovatelovy. Nalézacímu soudu však náleželo ještě, aby se také obíral způsobem, kterým k tomu došlo, že se tyto věci dostaly do moci stěžovatelovy. Za věci svěřené bylo by je pokládati pouze tenkrát, kdyby je byli jejich držitelé — netřeba, aby to byli právě jejich vlastníci — odevzdali ve skutečnou moc stěžovatelovu podle dohody neb aspoň v předpokladu, že s nimi naloží podle jejich příkazu. Jestliže by však činnost stěžovatelova, která směřovala podle jeho úmyslu k docílení trestného výsledku — aby se věci dostaly v jeho skutečnou moc — záležela v jednání lstivém a jestliže by držitelé věci mu je byli odevzdali jen následkem omylu u nich vyvo-